

зобов'язанням. Проте на практиці господарювання такої моделі не зустрічається. Це пояснюється тим, що підприємству на будь-якому етапі своєї діяльності необхідний деякий обсяг грошових коштів для здійснення поточних витрат. Така модель більш ризикована з позиції ліквідності, оскільки підприємство може опинитися перед необхідністю продажу основних засобів для покриття поточної кредиторської заборгованості [4].

Будь-яка з описаних стратегій передбачає формування оборотних коштів за рахунок банківського кредитування, тому необхідно враховувати, що можливість кредитування не однакова на всіх етапах кругообігу коштів.

Список літератури: 1. Білик М.Д. Управління фінансами державних підприємств – К.: «Знання», КОО, 1999. – 312с. 2. Бланк И. А. Управление активами. – К.: Ника-Центр, Эльга, 2002. - 702 с. 3. Ковалев В.В Введение в фин.менеджмент / В.В.Ковалев.- М.: Финансы и статистика,1999. – 768 с. 4. Ковалева А.М., Лапуста М.Г., Скамай Л.Г. Финансы фирмы: Учебник.-М.: ИНФРА, 2001. - 416 с.

О.І. Линник, кандидат економічних наук, доцент, м. Харків, НТУ «ХП»

О.В. Кадук, магістр, м. Харків, НТУ «ХП»

ОПТИМІЗАЦІЯ ВИТРАТ ВИРОБНИЦТВА ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ

В умовах ринкової економіки головною метою підприємства є досягнення максимального прибутку, важко переоцінити роль аналізу витрат та управління ними, так як витрати один з найважливіших критеріїв у виборі варіантів розвитку підприємств [1].

Актуальність проблеми управління витратами для розвитку промислового підприємства та забезпечення його конкурентного становища зумовили необхідність проведення дослідження.

Основні питання формування, структури витрат та методів їх оптимізації знайшли відображення у наукових роботах багатьох вітчизняних і зарубіжних вчених. Серед них: М.Д. Корінько [1], Г.Б. Тітаренко [1], Т.Ю. Котенко, Л.О. Коваленко [2], Л.М. Ремньова [2] та інші.

Метою дослідження є аналіз теоретичних положень і методичних рекомендацій стосовно оптимізації структури витрат, що стимулює зростання конкурентоспроможності промислових підприємств.

Будь-яка діяльність, передусім виробнича, потребує витрат ресурсів. Від рівня витрат істотно залежить ефективність функціонування підприємства та його конкурентоспроможність. Тому управління витратами є важливою функцією економічного механізму кожного підприємства.

В умовах економічної кризи всі компанії ставлять за ціль скорочення витрат, так як це питання завжди розглядалося керівництвом компанії як одне із пріоритетних напрямків. Важливим питанням постає визначення, як розробити програму зниження витрат та управляти нею для досягнення стійких результатів. Проблема управління витратами виробничого підприємства полягає в тому, що, з одного боку, необхідно прагнути до зниження собівартості, з іншого – є ціла група витрат, зниження яких негативно відзначається на управлінні підприємством, адже більшість витрат впливають на досягнення підприємством своїх заданих цілей [2].

Основний напрям, до якого звертаються керівники підприємства, це економія на персоналі, однак подібні дії можуть призвести до зниження продуктивності та ефективності підприємства або й навіть до зупинки виробництва. Оплата праці займає значну частку в структурі витрат підприємства, тому актуальним завданням є зниження трудомісткості і послуг, що надаються, та зростання продуктивності праці. Також з метою скорочення витрат підприємству потрібно знижувати виробничі витрати за рахунок економії на сировину й енергії.

З одного боку, зменшення витрат підвищує економічну суб'єктивність діяльності підприємства але з іншого може призвести до погіршення якості пропонованих послуг. Тому головний принцип скорочення витрат не нашкодити, адже більшість витрат напряму впливають на досягнення підприємством своїх заданих цілей [1].

Отже, необхідно оптимізувати ті витрати, що впливають на процес виробництва несуттєво. Таким чином, основним напрямом діяльності підприємства в сучасних умовах є ефективний підхід до оптимізації витрат, визначення оптимальної спеціалізації виробничих потужностей, реконструкція й технічне переоснащення виробництва для підвищення конкурентоспроможності підприємства.

Список літератури: 1. *Корінько М.Д.* Концептуальні основи управління витратами суб'єктів господарювання в умовах удосконалення ринкових відносин / Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 9. – С. 126-131. 2. *Коваленко Л.О., Ремньова Л.М.* Фінансовий менеджмент: Навч. посіб. – 2-ге вид. 2005. – 485.

С.Е. Кучіна, к.е.н., доцент

М.Ю. Лопатько, магістрант

АНАЛІЗ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Не викликає сумнівів, що управління підприємством повинно бути ефективним, тобто забезпечувати йому конкурентоспроможність на ринку та інвестиційну привабливість, одним із елементів якої є фінансова стійкість [2]. Саме фінансова стійкість підприємства є передумовою його економічного розвитку. У вітчизняній та світовій практиці розроблений ряд показників, які характеризують фінансову стійкість та платоспроможність підприємства. Вони визначаються на основі даних бухгалтерського балансу.

Єдиного загально признаного підходу до рішення задачі визначення кількісного визначення фінансової стійкості та побудові відповідних алгоритмів оцінки не існує. У відношенні методів вирішення цієї задачі існують наступні підходи: 1) для оцінки фінансового стану підприємства треба орієнтуватися на капітал. В цьому випадку оцінка фінансової стійкості підприємства здійснюється тільки на основі даних пасиву балансу; 2) для оцінки фінансової стійкості підприємства необхідно проаналізувати взаємозв'язок між активом та пасивом балансу.